

KIRKKOMME PIISPOJEN OHJEISTUKSEN RISTIRIITAISUUS

Kotimaa-lehti julkaisi nettiversiossaan 28.03.2013 yllä olevalla otsikolla kirjoittamani blogin, joka oli hiukan lyhennetty versio alla olevasta kirjoituksestani.

Suomen evankelisluterilaisen kirkon piispat antoivat hiljakkoin yhteisen lausuntonsa 16.3.2013 perustetusta Lähetyshiippakunnasta ja samalla ohjeistuksen kirkon papistolle suhtautumisesta Lähetyshiippakuntaan.

Piispojen lausunnon ydinongelma on sen sisäinen ristiriitaisuus. Lausunnossa sanotaan:

”Pappisvihkimyksessä ja erityisesti pappislupauksessa (KJ 5:6 §) pappi lupaa pysyä kirkkomme tunnustuksessa, noudattaa kirkkomme lakia ja järjestystä sekä toimia kirkon rakennukseksi. Papin toimiminen lähetyshiippakunnan tehtävissä on ilmeisessä ristiriidassa papilta odotettavan lojaalisuuden ja pappislupauksen kanssa.”

Kirkkomme piispat eivät millään pysty tunnustamaan sitä tosiasiaa, että heidän ajattelussaan ja lausunnoissaan kirkkomme tunnustus ja toisaalta kirkkolaki ja kirkkojärjestys on viime vuosina saatettu ristiriitaan keskenään. Jos noudatetaan niistä kumpaa tahansa, rikot samalla toista vastaan. Yllä oleva kirkkomme piispojen lausunnon katkelma osoittaa samalla sen, että he asettavat kirkkolain ja -järjestyksen tunnustuksen yläpuolelle eli käytännössä vaativat papistoa luopumaan heidän itsensä tavoin kirkkomme tunnustuksesta.

Lausuntonsa viimeisessä momentissa kirkkomme piispat toki sanovat rohkaisevasti:

”Rohkaisemme jokaista kirkkomme pappia hoitamaan virkaansa uskollisesti Kristuksen antaman tehtävän ja kirkkomme tunnustuksen mukaisesti. ”Hän, joka teitä kutsuu, on uskollinen ja pitää lupauksensa.” (1 Tess. 5:24.)”

Tiedämme Luther-säätiössä ja Lähetyshiippakunnassa, mutta sen tietävät myös muutkin, jotka haluavat pysyä kirkkomme tunnustuksessa, mitä siitä seuraa. Piispat näyttävät heille ovea. Kirkkomme sisällä on uskomisen vapaus, mutta tunnustuksen mukaista uskoa ei saa sanoa ääneen eikä sen mukaisesti saa opettaa. Jos niin teet, et saa pappisvihkimystä tai jos olet saanut sen joskus aikaisemmin ja olet kirkon virassa, menetät virkasi, tai jos olet maallikko, joudut oikeuteen. Käytännössä tämä merkitsee sitä, että esimerkiksi paimenvirkaa ja eräät seksuaalietiikkaa koskevat Raamatun kohdat on revitty kirkon Raamatusta pois. – Että se siitä kirkkomme piispojen rohkaisusta papeille tunnustuksessa pysymiseen!

Kirkkomme uusi virkaratkaisu mahdollistettiin antinomismilla eli Jumalan lain hylkäämisellä selittämällä, että Jumalan laki on aika- ja kulttuurisidonnainen, jonka tähden Jumalan antaman lain piiriin kuuluvat asiat ja Raamatun eettiset ohjeet eivät sido enää tämän päivän kirkkoa. Tämän perusteella emeritus arkkipiispa *John Vikström* on toistellut usein julkisuudessa, että ”naispappeudelle ei ole olemassa teologisia esteitä”. Kyseisellä päätöksellä kirkko avasi samalla ovensa kaikelle etiikan piiriin kuuluvalle jumalattomuudelle. Eikä siinä kyllin, piispojemme leväperäisyys Raamattuun sidottua kirkkomme tunnustusta kohtaan ulottuu myös evankeliumiin, sillä heidän kantansa näyttää vuotavan myös monissa keskeisissä pelastusteologisissa kysymyksissä kuin seula.

Kirkkomme on avara vain yhteen suuntaan. Se hyysää liberaaleja, hoitaa heitä koskevat seurakuntalaisten tekemät valitukset piispojen sielunhoidollisilla keskusteluilla, jonka jälkeen asianomaiset jatkavat entistä linjaansa syystä, että moni piispa jakaa hoidettavansa kanssa samanlaisen teologian.

Jo edellinen arkkipiispa, *Jukka Paarma*, totesi, että uskovat ovat kirkon suurin ongelma. Ehkä hänen lausumansa oli osaksi huumoria, mutta surullisinta siinä on se, että se näyttää olevan täyttötotta.

Koko läntisen protestanttisen kristikunnan yli on viime vuosikymmenien aikana pyyhkäissyt lännestä käsin marksilais-, trotskilais-, marcuselais-, feministinen kulttuurivallankumous. Liberalisoituneista, Raamattuun sidotun tunnustuksensa käytännössä hylänneistä, länsimaisista kirkoista on tullut jälkikristillisen yhteiskunnan kaikuja. Kirkot ovat lakanneet olemasta Kristuksen kirkkoja.

Historia opettaa, että kirkon luopuminen omalta perustaltaan ja antautuminen maallisen vallan jatkeeksi ja palvelijaksi on merkinnyt aina varsinaiselle Jumalan kansalle vaikeuksia. Oman aikamme virasta erottamiset ja Kotkan sekä Hyvinkään oikeudenkäynnit ovat Konventikkeliplakaatin, Renqvistin ja Hedbergin arestien ja vankilassa istumisten sekä Kalajoen käräjien jatkoa. Tästä ei ole pitkä matka suoranaisiin kristittyjen vainoihin, tai oikeastaan ne ovat jo sitä.

Vanhan kirkon aikana piispoiksi kelpasivat vain miehet, jotka olivat valmiit puolustamaan heidän kaitsettavakseen uskottua Kristuksen seurakuntaa aina marttyyriuteen saakka.

Ryttlässä 28.03.2013

Matti Väisänen
Piispa
Missionsprovinsens
i Sverige och Finland